

ARREST VAN HET HOF
VAN 14 DECEMBER 1979 ¹

**Commissie van de Europese Gemeenschappen
tegen Italiaanse Republiek**

„Niet-nakoming — harmonisatie van wetgevingen — weegtoestellen”

Zaak 93/79

Samenvatting

*Lid-Staten — Verplichtingen — Uitvoering van richtlijnen — Niet-nakoming — Rech-
vaardiging — Ontoelaatbaarheid*
(artikel 169 EEG-Verdrag)

Een Lid-Staat kan zich niet beroepen op interne bepalingen, praktijken of situaties om de niet-nakoming van uit gemeen- schapsrichtlijnen voortvloeiende ver- plichtingen of termijnen te rechtvaardigen.

In zaak 93/79,

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door A. Prozzillo en A. Haagsma als gemachtigden, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Cervino, juridisch adviseur van de Commis- sie, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verzoekster,

tegen

ITALIAANSE REPUBLIEK, te dezen vertegenwoordigd door haar ambassadeur A. Maresca als gemachtigde, bijgestaan door I. M. Braguglia, avvocato dello Stato, en domicilie gekozen hebbende ter Luxemburg ter Italiaanse ambas- sade,

verweerster,

¹ — Procestaal: Italiaans.

betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de krachtens het EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door niet binnen de voorgeschreven termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te stellen ter uitvoering van richtlijn nr. 75/410/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake continu totaliserende bandwegers (PB L 183 van 1975, blz. 25),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, A. O'Keefe en A. Touffait, kamerpresidenten, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: H. Mayras
adjunct-griffier: J. A. Pompe

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en de schriftelijke procedure

Richtlijn nr. 75/410/EEG past in een reeks richtlijnen betreffende meetinstrumenten en is uitdrukkelijk voorzien in het „Algemeen programma voor de opheffing van de technische belemmeringen van het handelsverkeer die het gevolg

zijn van verschillen tussen de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der Lid-Staten”, dat op 28 mei 1969 door de Raad werd goedgekeurd (PB C 76 van 1969, blz. 1). Zij heeft de onderlinge aanpassing tot doel van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende continu totaliserende bandwegers die op transportbanden zijn gemonteerd; dit zijn automatische weegwerktuigen ter bepaling van de massa van een los gestort produkt, zonder deze massa systematisch te verdelen; de transportband is daarbij onafgebroken in beweging.

Voornoemde richtlijn stelt de vereisten vast waaraan de betrokken werktuigen moeten voldoen, en met name de metrologische en technische voorschriften alsmede de voorschriften betreffende de keuring van de werktuigen met het oog op het aanbrengen van de in bijlage beschreven merken en tekens. Overeenkomstig de regeling van een kaderrichtlijn van 26 juli 1971 moeten de werktuigen worden onderworpen aan een EEG-model-goedkeuring — die zoals uit de term blijkt, betrekking heeft op een bepaald model — en aan een eerste EEG-ijk. Vervolgens wordt op de werktuigen een EEG-teken of -merk aangebracht ten bewijze dat zij zijn gekeurd en voldoen aan de voorschriften van de richtlijn. De weegwerktuigen worden dan tot het vrije verkeer binnen de Gemeenschap toegelaten en mogen niet aan nieuwe grenscontroles worden onderworpen.

Met betrekking tot de uitvoering van de richtlijn wordt in artikel 4 bepaald dat de Lid-Staten binnen een termijn van 18 maanden na de kennisgeving aan het erin bepaalde moeten voldoen en de Commissie hiervan in kennis moeten stellen. De kennisgeving van de richtlijn had plaats op 27 juni 1975, zodat de termijn op 27 december 1976 afliep.

Omdat Italië niet binnen de voorgeschreven termijn aan de bepalingen van de richtlijn had voldaan, maande de Commissie bij brief van 16 juni 1977 de Italiaanse regering overeenkomstig artikel 169 van het Verdrag haar opmerkingen te maken.

Uit het antwoord van de Italiaanse permanente vertegenwoordiging, dat op 31 oktober 1977 per telex aan de Commissie werd gestuurd, blijkt dat de Italiaanse

overheid twee ontwerpen van wet ter uitvoering van voornoemde richtlijn bij de Senaat had ingediend en dat de ontwerpen door middel van een spoedprocedure konden worden vastgesteld.

Na verlenging van de in artikel 169 EEG-Verdrag bepaalde termijn, liet de Italiaanse permanente vertegenwoordiging per telex van 3 mei 1978 de Commissie weten, dat de Italiaanse regering op 14 april een besluitwet had goedgekeurd, waarbij richtlijn nr. 75/410/EEG in Italiaans recht werd omgezet. Krachtens artikel 77 van de Italiaanse grondwet verliest evenwel een dergelijke besluitwet elke werking als zij niet binnen 60 dagen na de bekendmaking in een wet wordt omgezet. De Commissie heeft geen enkele mededeling ontvangen waaruit zij kon concluderen dat dit inderdaad was gebeurd.

Zij heeft daarom op 13 juli 1978 aan de Italiaanse regering een met redenen omkleed advies gezonden, waarop zij echter geen officieel antwoord ontving.

Het onderhavige beroep is op 22 mei 1979 ingediend en ten Hove ingeschreven op 14 juni daaropvolgende.

Bij brief van 24 augustus 1979 heeft de Commissie afgezien van repliek.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet binnen de voorgescreven termijn de wettelijke en bestuurrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan richtlijn nr. 75/410/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Statens inzake continu totaliserende bandwegers, een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

De *Italiaanse Republiek* heeft geen conclusies ingediend.

III — Middelen en argumenten van partijen

In haar verzoekschrift betoogt de *Commissie* dat de richtlijn van dwingende aard is voor wat het te bereiken resultaat betreft, en dat derhalve de Lid-Statens verplicht zijn de voorgescreven termijnen na te komen. Dat blijkt uit de rechtspraak van het Hof (arrest in zaak 10/76, *Commissie t. Italiaanse Republiek*, Jurispr. 1977, blz. 1359).

In de rechtspraak (arrest in zaak 100/77, *Commissie t. Italiaanse Republiek*, Ju-

rispr. 1978, blz. 879) wordt ook duidelijk gesteld dat een Lid-Staat geen interne moeilijkheden of bepalingen van zijn nationale rechtsorde, zelfs niet van grondwettelijke aard, kan inroepen om de niet-nakoming van uit gemeenschapsrichtlijnen voortvloeiende verplichtingen of termijnen te rechtvaardigen.

In haar verzoekschrift betoogt de *Italiaanse regering* dat de twee ontwerpen van wet die zij in oktober 1977 bij de Senaat heeft ingediend, niet zijn goedgekeurd als gevolg van de vervoegde ontbinding van de kamers. Zij is van mening dat het feit dat zij op 14 april 1978 een besluitwet heeft uitgevaardigd, aantoont dat zij geen moeite heeft gespaard om haar verplichtingen na te komen; dat haar pogingen niet met succes zijn bekrond, is te wijten aan politieke en parlementaire gebeurtenissen. De Italiaanse regering hoopt dat het parlement de besluitwet spoedig zal goedkeuren, zodat het onderhavige geding als zonder belang kan worden beschouwd.

In haar brief van 24 augustus 1979 schrijft de *Commissie* dat naar haar mening, de bedoeling noch de hoop van de Italiaanse regering, evenmin als de redenen die zij aanvoert waarom de betrokken richtlijn niet in Italiaans recht is omgezet, volstaan om het in gebreke blijven het karakter van een inbreuk te ontnemen.

De *Commissie*, te dezen vertegenwoordigd door A. Prozzillo als gemachtigde, en de Italiaanse regering, te dezen vertegenwoordigd door I. M. Braguglia, avvocato dello Stato, zijn ter terechtzitting van 22 november 1979 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 6 december 1979 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift, ingekomen ter griffie op 14 juni 1979, heeft de Commissie krachtens artikel 169 EEG-Verdrag beroep ingesteld bij het Hof om te doen vaststellen dat de Italiaanse Republiek een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet is nagekomen door niet binnen de voorgeschreven termijn de noodzakelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan richtlijn nr. 75/410/EEG van de Raad van 24 juni 1975 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake continu totaliserende bandwegers (PB L 183 van 1975, blz. 25).
- 2 Krachtens artikel 4 van deze richtlijn moesten de Lid-Staten binnen een termijn van achttien maanden na de kennisgeving ervan maatregelen invoeren om aan het bepaalde in de richtlijn te voldoen; deze termijn is op 27 december 1976 verstreken.
- 3 De Italiaanse regering betwist niet dat zij in gebreke is gebleven. Zij betoogt slechts dat de vertraging bij het ten uitvoer leggen van voornoemde richtlijn moet worden toegeschreven aan het feit dat haar inspanningen om de krachtens de richtlijn op haar rustende verplichtingen na te komen, niet met succes zijn bekroond als gevolg van politieke en parlementaire gebeurtenissen. De besluitwet die ter uitvoering van de richtlijn was uitgevaardigd en op 23 april 1978 van kracht was geworden, had haar werking verloren omdat zij niet binnen de door de Grondwet bepaalde termijn door de kamers in een wet was omgezet; de twee eerder bij de Senaat ingediende ontwerpen van wet, die later in de besluitwet waren opgenomen, waren wegens de vervroegde ontbinding van de kamers niet goedgekeurd.
- 4 Er moet aan worden herinnerd dat een Lid-Staat zich niet kan beroepen op interne bepalingen, partijtijken of situaties om de niet-nakoming van uit gemeenschapsrichtlijnen voortvloeiende verplichtingen of termijnen te rechtvaardigen.
- 5 Derhalve moet worden vastgesteld dat de Italiaanse Republiek, door niet binnen de voorgeschreven termijn de noodzakelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan richtlijn nr. 75/410/EEG van de Raad van 24 juni 1975, een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet is nagekomen.

Kosten

- 6 Krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

- 7 Aangezien verweerster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende, verklaart:

1. Door niet binnen de voorgeschreven termijn de noodzakelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan richtlijn nr. 75/410/EEG van de Raad van 24 juni 1975 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake continu totaliserende bandwegers (PB L 183 van 1975, blz. 25), is de Italiaanse Republiek een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting niet nagekomen.

2. Verweerster wordt verwezen in de kosten.

Kutscher	O'Keeffe	Touffait	Mertens de Wilmars	Pescatore
Mackenzie Stuart		Bosco	Koopmans	Due

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De president
H. Kutscher